

ВЕЛИЧКО НЕШКОВ

ЗАСАДА

chitanka.info

Два-три дни по тъжното и сиво поле препускаше като буен кон студен северен вятър и после някак неусетно утихна. Натезжалите ниски облаци се вдигнаха и сякаш полето стана по-широко и по-светло.

Позицията на полка лъкатуши по гривата на дълъг и заоблен хълм с посърнали стърнища, черни угари и рошави слокове с прегоряла от лятното слънце трева. Долу в равното стърчат самотни голи круши и ранени от снарядите брястове.

От няколко дни по позицията е сравнително спокойно. Само картечниците от време на време нервно тракат. Артилерията редовно си разменя снаряди, които минават ниско, тънко скърцат и избухват с трясък назад.

Около най-високата точка на хълма зад гъстата и гола търнища са окопите на картечарите, добре маскирани и закрити. Те стискат в коравите си селски длани хладното желязо на оръжието и копнеят по родния чернозем, кипнал от последните есенни дъждове. От всички най-неспокоен е високият като върлина Каракольо.

Хитлеристите са се окопали по отсрещния гол и гърбав баир. Двете позиции се делят от дъното на плитък дол, обрасъл с редки единични дървета.

От вчера сутринта откъслечно се обажда откъм самата гърбица на баира скрита хитлеристка пушка. Само глухото ехо на дола поема трошливия гърмеж на изстрела и куршумът тънко и заканително свисти край главата на някой любопитен и непредпазлив войник, надигнал се из окопа.

Картечарите не се плашат от тази скрита засада, защото са забравили трепетите на страха още в първите боеве.

Няколко пъти Каракольо препълзя напред, маскиран с тръни и шума, и претършува с поглед цялата околност пред позицията, но от скрития хитлерист нямаше никаква следа.

Днес след обяд ниско над позицията прелетя хитлеристки самолет. Войниците свиха глави в окопите в очакване да им стоварят бомби или да ги поръсят с картечен огън. Само Каракольо изправи картечницата към небето, стопи една лента, но не улучи. Самолетът сви нагоре почти на едно крило и вместо стрелба под крилата му започнаха да падат трепкащи малки бели листчета. Каракольо спря стрелбата. Вдигна големите си черни очи, свали каската и като

бършеше бавно чело, не сваляше очи от малките книжки, които слабият вятър плавно отнасяше на изток.

Войниците се оживиха. Събраха се накуп в окопа и всеки по своему правеше всевъзможни предположения за това своеобразно въздушно нападение.

Каракольо се наведе към Московеца, с когото бяха неразделни още от първите дни на войната:

— Я затичай назад, гледай да уловиш поне едно листче.

Московеца се свлече в окопа и приведен на две, затича назад.

Петко подофицерът се изправи малко над търницата и скритият хитлеристки снайперист го чукна по каската. Той се смъкна веднага долу и процеди през зъби една изразителна псувня към германците.

Каракольо е ловец и това дебнене му допада много. Спокоен и твърд досега, той започна да нервничи. Не може да се помири с мисълта, че неизвестният хитлерист го надхитри.

След малко Московеца донесе три-четири бели листчета и пусна едно в ръцете му. Каракольо събра едрите си склучени вежди и засрича полугласно.

„Български офицери, подофицери и войници, спрете безсмислената съпротива срещу нашите велики съюзници. Крайната победа е тяхна...“

Каракольо сгъна в шепата си позива, втренчи за малко големите си черни очи в Московеца.

— Видя ли какво било, искат да се предадем, а, как ти се вижда тая работа?

— Много искат — заканително поклати глава Московеца и замълча. Каракольо се обърна към него.

— Много ми се иска да пипна жив този с пушката.

— Трябва да излезем настрана, оттук не ни е наръки — добави Московеца.

— Течно така мисля и аз.

Каракольо мълчаливо ровеше с една клечка по мократа земя.

— Хайде да го потърсим — посочи към германците Московеца.

— Ставай — скочи Каракольо.

Московеца доложи на подофицера Петко какво са решили и докато приготвяше бомбите и патроните, Каракольо шепнеше нещо на Генчо Черния, негов съселянин, също страстен ловец. Двамата се

смъкнаха бавно назад и наляво по ската на хълма. Допълзяха по корем до дънера на един повален бряст и зачакаха.

А през това време Генчо Черния веднага влезе в ролята си, както се бяха уговорили с Каракольо. Закачил каската си на една тояга, той бавно я надигна над окопа. Подържа я малко, като че ли войник с каска шареше с очи към хитлеристката позиция, и отново я свали. След няколко секунди отново я показа.

Наоколо бе тихо и спокойно. Към търницата изпищя куршум. Каракольо трепна. Сърцето му учестено заби. Устреми поглед напред и здраво стисна карабината.

— Открих го — радостно прошепна той, — ето го, той бил пред нас.

На триста крачки пред картечната позиция снаряд беше пречупил една кичеста круша на две. Хитлеристът се беше маскирал между клоните ѝ като в гнездо. Каракольо се примери, провери удобно ли му е оттук и свали карабината. Посочи го на Московеца с пръст и прошепна:

— Почакай още малко, намерил си е вече майстора.

Генчо Черния отново надигна каската си, хитлеристът се подаде напред и пусна втори куршум към търницата.

Каракольо умъртви мекия спусък. Спря дишането. Сивият силует кацна на върха на мушката. Каракольо дръпна леко спусъка. Окоето му е заковано право напред.

— Ща-а-ап — процепи тишината изстрелът му.

Хитлеристът прегърна едрия клон на крушата и се завали настрана. Каракольо се примери втори път и отново гръмна. През дима от цевта той видя, как сивият силует се смъкна, приведен до дънера.

— Хайде сега да се предадем, нали така пишат в позивчетата — доволно се усмихна Каракольо.

Над позицията е тихо. Далече вляво две картечници озлобено се надвикват.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.